28 MARS 1978

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

44. ÉVFOLYAM 1978. ÁPRILIS 2. SZÁM

"Én vagyok a feltámadás és az élet."

(János 11:25)

AZ ÉLET FORRÁSÁNÁL

Hirtelen megcsikordulnak a fékek. Én már csak annyit látok, hogy a még mindig halálra merevült, kocsi előtt álló embernek barátságosan int a vezető: tessék továbbmenni. Körülöttem hallom a mellettem sietők méltatlankodó vitáját a "majdnem" okáról: a zebrát a kötelező óvatosságot figyelmen kívül hagyva közelítette meg a kocsivezető — a gyalogos körültekintés nélkül vágott neki az átkelésnek —, és így tovább. Annyi bizonyos, hogy gyalogostársunk, ugyan nyilván megzavart gondolatokkal és még dobogó szívvel, már bennünket is megelőzve sietett tovább. Gyerekeihez, munkába, bevásárolni? Nem tudom. Az előbb a halál fia volt, most él.

NAGYON KÜLÖNBÖZŐ az, ahogyan emberek a Feltámadottal találkoztak. Volt, akit egy nyitott, üres sír indított hitre, a másik angyali szót hallott, mást a kereszten meggyötrött kezek kényszerítettek térdre, voltak, akiknek az úrvacsorai kenyér emlékeztető megtörése világosította meg szemeit, a korinthusiaknak levelet író apostol meg egy emberi elképzelésekre elindult utat megszakító nagy fényben ismert rá a feltámadottra. — Az evangéliumok híradása sem egységes és Pálnak az 1Kor 15 elején közölt "listája" sem azonosítható teljességgel az evangéliumi közlésekkel.

AZ BIZONYOS, hogy mindazok, akik csak akár az utóbbi felsorolásban szerepelnek: Kéfás, Jakab, Pál, a tizenkettő, az ötszáz "atyafi", de folytathatjuk a sort — mert világ végezetéig nincs vége —, az ezrek és milliók, mind azt vallották és vallják: *láttuk az Urat.* Az elsők talán "testesebben", úgy mint Tamás. Bár köztük is akadt, aki hitt és boldog volt, mielőtt még látott (János a sír-

nál), a későbbiek már az ő szavuk nyomán elindulva jutottak el a bizonyosságra. Harminc, negyven év távlatából nehéz vitatkozni egy szemtanúval, aki maga is átélte az eseményeket, de kétezerében sem azzal, aki valamilyen formában átélte a szemtanú után járva ugyanazt.

ABBAN IS EGYEK A TANÚK, hogy visszhangzik bennük a Feltámadott kijelentése: *halott voltam és íme élek.* A találkozásban, a látásban életre szóló esemény történt: a halált hozó kocsi fékjei megcsikordultak. Aminek a törvényszerűségek következtében, az ok és okozat egymásutánjában meg kellett volna történnie, az elmaradt. Helyette új lehetőségek nyíltak meg. Ráijedtek, hogy maguk, de mások bűne miatt is (a bűn szövevényét nehéz kibogozni, hiszen magunk is benne vagyunk) milyen végveszélybe jutottak, s mennyire nem természetes, hogy valaki barátságosan mutatja nekik az utat: menj tovább, élj célszerűen, okosan, boldogan.

AZ IS ÉRTHETŐ, hogy mindazok, akik tapasztalatuk alapján vallják, hogy él az Úr, és neki köszönik egy új utat talált élet lehetőségeit, *ez új élet forrásának közelében* kívánnak maradni. Lehet, hogy sokan (inkább a mai tanúk közül) néha sokáig távolmaradnak a helytől és alkalomtól, amely számunkra a találkozás melegét szítja fel és tovább lendíti a megkezdett úton. Talán csak a Nagypéntek fekete oltára emlékezteti őket újra menekülésük árára, vagy a konfirmáció virágos dísze készteti őket a hűség elkötelező szavainak újra elsuttogására. Tán karácsony ajándékozó békessége indítja őket megköszönni a megköszönhetetlen ajándékot. De itt a forrásnál újra átélik és hálálják a bizonyosságot, amit egyszer a bűnbocsánat evangéliumában, az igehirdetés feszültséget teremtő és döntésre késztető, vagy éppen feszültséget feloldó igazában, betegség, gyász óráján a test feltámadásának gyógyító reménységében nyertek.

AZ SEM KÉTSÉGES, hogy akik ízleltek az élet forrásából, kitágult szemmel csodálják *az élet győzelmének* befoghatatlan határát. Azt, hogy egy magvetés zsengéje mennyi megszámlálhatatlan új élet alapja és példája lett, hogy sok bűnös Ádámarcon új Krisztus-arc vonásai rajzolódhatnak ki: az *irgalom, béke és szeretet* vonásai. Csodálják az isteni szeretet nagyságát, amely nemcsak földi létünk sok kisebb s nagyobb dolgában rendezkedik segítőleg, de látomást ad a Krisztusban "elaludtak" testben felébredéséről örök életre. S az élet győzelmének e kitáguló határtalansága bizonyítja is, hogy hitük nem hiábavaló. A veszélyt nem kell, hogy katasztrófa kövesse. Isten azt akarja, hogy a fékek megcsikorduljanak. Hogy fegyver van, nem törvényszerű, hogy háború legyen; hogy vannak milliók őrzésére szánt páncélszekrények, nem kell éhező tömegeknek lennie.

A HIT VALLJA, hogy a kísértésből van kimenekedés, a bűnből feloldozás, a halálból feltámadás, mert aki halott volt: íme, él örökkön-örökké. *Nála vannak a halálnak és a pokolnak kulcsai* (Jel. 1:18). Hatalma van, hogy a magunk és mások életét fenyegető veszélyek kocsiját megállítva szeretettel mutasson utat tovább az életre, tovább az örökéletre.

—*i*—y

ÚJ AZ ÉNEK

1. Istenfélők, Krisztushívő lelkek,
Új az ének, mit ti énekeltek,
Új minden órán —
Irgalmát az Úrnak meggondolván.

2. Puszta ésszel mind, mi elmúlt, régi.
Annak új csak, ki szívével érti,
Kit eltölt hála,
Hogy Urának gondja volt reája.

3. Új dalt fakassz ajkunkon, Szentlélek!
Forró szívből szökelljen az ének,
Föl magas égig,
Hol a megváltottak Őt dicsérik.

4. S méltán, mert Ő, a hibátlan Bárány
Győzelmet vett önnön vére árán
Halálon, poklon,
Hogy az üdv forrása fölbuzogjon.

5. Éneklek én a gyülekezetben
Örök ámulattal, meglepetten.
Új minden órám,
Melyben, méltatlanra, Ő hajol rám!

SCHOLZ LÁSZLÓ

A feltámadott, élő és uralkodó Úr Jézus Krisztus nevében kívánunk

ÁLDOTT, BÉKESSÉGES HÚSVÉTOT

az *Erős Vár* minden Olvasójának!

JÚDÁS A KERESZT ALATT

Mester! A lelkem mardossa a kétség,
Szívemben szörnyű önvád hasong . . .
Izzó, parázsló szégyenpír az arcom . . .
Mester! Én vagyok, ki eladtalak!
A harminc ezüst cseng még a fülemben
S a Sátán halotti torra siet.
Áruló vagyok! Óh, szörnyű a vétkem;
A Gyehennára dobtam lelkemet!

Mester! A bánat keserű patakja
Szememből égetően reám szakad . . .
Egy mardosó kéz szorítja a torkom . . .
Szívem eláll . . . A hangom elakad
A félrevert harang kongása nem ver
Sírióbb, sikoltóbb segítség szavát,
Mint bennem most a lelkiismeret, hogy
Elárultam az Isten szent Fiát!

Mester! A bűnnek fekete pecsétje
A homlokomon ott ég tüzesen,
És átkos méreg lett a vér eremben;
Óh! Nem segíthet rajtam senki sem,
Mert szörnyű vétkem felcsap az egekre
S tüzében égek izzón, mint salak,
Harminc ezüstért önmagam eladtam,
Mikor orozva elárultalak!

Mester! Én soha, soha nem felejtem,
Lándzsásan Érted hogy ment a menet . . .
Ott fenn az égen csillagok ragyogtak
És itt lenn békés szellő lebegett.
A hold ezüstös sugárral bevonta
A Gecsemáné lankás oldalát
S ott láttam én — jaj — összekulcsolt kézzel
Imádkozón az Isten szent Fiát!

Mester! Óh, akkor magamba döbbentem!
Feltört szívemben: Uram! Rejtsd magad!
De vitt a bűnöm, Sátán fia voltam,
Már késő minden! Elárultalak!
Óh! Jéggé fagyott eremben a vér is:
Bánatos szemed felém ragyogott,
És én, a bűnös, áruló ajakkal
Csókkal illettem fehér homlokod!

Mester! Ha tudnád, az a csók hogy éget!
Nézd a keresztről, lásd meg, mi vagyok.
Csak most tudom, mily rettentő a vétkem,
Úgy megbűnhődtem én, élő halott!
Hörgő szavammal könyörögve kérlek:
Csak egyszer vess még rám tekintetet,
Csak egyszer nézz le megbocsátó szemmel
A tanítványra, aki vétkezett!

Mester! A bűnös, az áruló Júdás
Mea culpázón keresztfád alatt,
Sírva, zokogva, összemart kezekkel
Esengve várja egyetlen szavad!
Engedj fel engem! Szállj le a keresztről,
Hadd vezekeljem szörnyű vétkemet! . . .
. . . S a Mester ránéz . . . Feje lehanyatlik
Végső sóhajjal: "Elvégeztetett!"

Palotay Gyula

MARÓTHY JENŐ:

VAN POZSONYBAN EGY SÍR

— Egy régi március emlékére —

Pozsony!... Szépséges Pozsony!... Mondd, hová tüntél?

Hol ősi váromladékod, büszke koronázó templomod tornya hegyén a magyar koronával. — Hej! — De savanyú arccal is néztünk valaha téged, mikor Szöllős felől előkanyarodott velünk a vonat és először a te pompás építményeid jelentették nekünk: messze földről érkező diákoknak, hogy vége a nagyvakációnak. Hogy megszidtunk, hogy megpacskoltunk érte, Pozsony! A váradat elneveztük felfordított bográcsnak, mely négy kormos lábát az ég felé tartja. Pompás, ódon, zegzúgos utcáidat a várdomb meredek lejtőjén, füstös cigánypartnak. És még a pályaudvar üvegezett perronja alatt hajlongó cigánybandának se tudtuk megbocsátani, hogy Pozsonyt jelenti, pedig az ugyan, épp úgy a Rákóczi indulót húzta, mint a mi bandáink az Ipoly mellett.

De mikor aztán befordult velünk a Palugyai-pince hordói előtt a villamos és kitárta előttünk két napfényes zárját a Stefánia-út, akkor lassan elcsitult bennünk a honvágy. Az alkonyi sugárzásban sétálgató pozsonyiak a boldog földi életnek valami megfoghatatlanúl édes zenéjét lopták az érkező diák szívébe. Oh, hát hiszen itt is örülnek az emberek... A város előtt felbukkanó Petrevikker lányok repkedő babos szoknyái szívdobogva suttogták: "Itt is megterem a szerelem." A Vendl cukrászdából kiáradó langyos tepsiillat pedig ugyanakkor polgári tisztességgel tette hozzá: "És itt is sütnek mákos patkókat." Diákok voltunk, fiatalok voltunk... Hogyne éreztük volna otthon magunkat egy olyan városban, ahol korzó is volt, babos szoknya is volt, a mákospatkóból pedig olyant sütöttek, hogy Pozsony nélkül azt a gasztronómiai műremeket máig sem ismernék talán az emberek. Az igaz, hogy Pozsonyról is kevesebbet beszélnének a patkója nélkül, bárhol széles e világon.

Szép idők voltak. Széppé válik tőlük minden az emlékezet tükörképében. Az internátus egészséges főttmarhahúsa, a légfűtéses kályhák, melyek mellett egész diák-generációk teregették ki esténként a jövő aranyszövésű lepleit, a reggeli néma küzdelmek a gondviseléssel, hogy jaj csak ma ne feleljek, a szombat délutáni séták a közeledő vasárnap jótékony erkölcsi fedezete mellett, a vasárnapi sertéskaraj, a melléje tálalt ecetes krumplisalátával, a Városi Színház, mely először festette ki varázsecsetjével az ifjúkor első álmának ködalakjait és az első majális, mely lehozta a földre mind azt a szépséget, amit a reszkető tizenöt esztendős képzelet csak az égboltozat narancsvirágszínű kulisszái között álmodott.

Álmodott...

—... Pozsony... Hol vagy már Pozsony...

1920 fukarabb esztendő volt Pozsonyban, mint a többi. A többi mégis csak hozott mindig valamit. Jót, rosszat, kéményseprőt, vagy úton szaladó nyulat. De az 1920-as azt is elvitte, amit talált. Elvitte a pozsonyiaktól a reménységet.

Akkorára már minden cégtábla megfordult egyszer a helyében. A keresztnevek kerültek előre, a vezetéknevek hátra s még jó, ha a vezetéknevet is ki nem forgatták a tulajdonosaik eredeti hangzásából, mert arról már letett mindenki, hogy jöhet egy szél Magyarország felől, amelyik majd visszaforgatja őket.

Csúnya köd ereszkedett a városra. A villamosok csengője árván, elveszetten csengett s az emberek szíve elnyomva, fuldokolva dobogott. A csengőnek felelt még talán valahonnan egy másik csengő, de a szív csak a saját fájdalmában találhatta meg a feleletet.

Március felé aztán kisütött a nap, amit eddig a köd eltakart a város elől, azt most megvilágíthatta egész kegyetlenségével: — egyedül vagy Pozsony, támaszkodj csak saját magadra...

Pozsony pedig, ha magára hagyták, s valahová támaszkodnia kellett: szeretett a "stanglijaira" támaszkodni. A "stangli" jelenti t.i. Pozsonyban azt a koszorús rudat, amit cégérnek dugnak ki ősszel a padlás szelelőjén a szőllős gazdák, közhírré téve, hogy megkezdték saját termésű boraik kimérését. A "stangliról" aztán stanglinak nevezik azt a fenyőfa asztalokkal és padokkal berendezett ivót is, és aki ott többet hörpint fel a kelleténél, arról az egész Magas-út elmondja másnap, hogy Katacsek úr tegnap elfelejtett parancsolni a gégéjének a stangliban.

De a stangli nemcsak olyan közönséges szórakozóhely, hanem a Forum Románum egyenes leszármazottja is, Pozsonyban. Itt alakul ki az egészséges pozsonyi közvélemény. S bizony jól teszi, hogy nem bízza magát a kávéházak pancsolt boraira, hanem egyenesen az anyaföld őserejű üzenetét szívja fel magába, hogy tanuljon belőle valami magyarabb mámort is az alkohol dühénél.

Március felé tehát egyszerre megélénkült a Magas-úti diákstangli környéke. Hogy melyik az a diákstangli, nem mondom meg én azt. Nem árulja azt el Pozsonyban senki. Még azok a tanárok sem, akik egyenesen innen kerültek át a tanárok stanglijába. Becsület kérdése az ilyesmi. És mire való is volna az árúlkodás, mikor Pozsonyban úgyis tudja mindenki, hogy hol van. Tudja, de tagadja: és ebben van Pozsony egyik lelki nagysága.

Bent az ivóban ott állt a bor a szűknyakú üvegekben, de nem nyúlt hozzá senki. A diákok egymáshoz hajolva beszélgettek. Két hét múlva március 15. — súgta egy zömök termetű legény, akiről húsz lépésről le lehetett olvasni, hogy maturandus, a Kisalföldről való, hogy kálomista és hogy bukásra áll németből.

Március 15. — élénkült meg az asztal.

Mit? — kérdezte, ellágyult hangon a stangli tulajdonosa, az öreg Patzenhausler.

Március 15?

Félrevonult a pince lejáratához és sokáig dörmögött magában, az ő érthetetlen nyelvén, melyet azonban mégis megért mindenki, bár különkülön talán a saját gyerekei se tudták volna egyik-másik kifejezéséről kisütni, hogy mit jelent.

— Persze: Március 15... Amíg itt volt nekünk: Er war Luft. Játékszer télen gyerekeknek... Talpra ma-

ERŐS VÁR
AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA
A "Lutheran Church in America" Magyar Konferenciájának lapja.
Szerkesztő és kiadó:
Juhász Imre
Munkatársak:
a magyar evangélikus lelkészek.

"ERŐS VÁR"
"MIGHTY FORTRESS")
P. O. Box 02148, Cleveland, Ohio 44102
Published by the Hungarian Conference of the Lutheran Church in America.
Issued bi-monthly: February, April, June, August, October and December.
No. 2. (195.) Vol. 44
APRIL 1978
Subscription: $3.00 a year.
Second-class postage paid at Cleveland, Ohio.

FONTOS!

Minden szerkesztőségi anyag, kézirat, gyülekezeti hír, úgyszintén a lappal kapcsolatos minden levelezés, előfizetés és adomány erre a címre küldendő:
"ERŐS VÁR"
P. O. BOX 02148
CLEVELAND, OHIO 44102

Az "ERŐS VÁR" előfizetési díja egy évre csak 3 dollár. Szívesked-jenek a lejárt előfizetéseket kése-delem nélkül beküldeni a fenti címre.

Be nem jelentett címváltozás esetén a posta a kézbesíthetetlen újságot megsemmisíti, a kiadóhivatalnak pedig külön portót kell fizetnie. Erre a költségre különösen nem-előfizetők, késedelmező előfizetők, vagy többéves hátralékban lévők esetében nehéz fedezetet találni.

Ezért kérjük olvasóinkat, hogy minden esetben pontosan adják meg címüket a "Zip Code" szám feltüntetésével együtt! Az újságot "Zip Code" szám nélkül nem kézbesíti a posta. Címközlésnél tüntessék fel az utca megjelölését is; pl. St., Rd., Ave. Ugyanis egyes postai zónákban azonos nevű utcákat csak így lehet megkülönböztetni.

Printed by
Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

gyar... Na ja... És most, mikor nincs többé: "mint az az öt seb a Krisztuson". Ja, ja... Szamarak vagyunk, az biztos. És ist wahr... És a szamár sohasem tudta érezni, csak ordítani.

Magyarul csak akkor beszélt az öreg, mikor nagyon elérzékenyült és ezt nem akarta mutatni. Ilyenkor káromkodott is. "Fűzfánfütyülős" "Teremtúró". Hej, március 15-e.

— Mit csináljunk — kérdezte homályosan csillogó szemmel egy cigánykép diák a lámpa alatt. — Hiszen még kokárdánk sincs.

Nagy csend felelt ezekre a kietlen mélységekbe gördülő szavakra. Nincs kokárda. Igen, igen. — Hát hogyne volna ott rettentő jelentősége március 15-nek, ahol már nemzeti színű kokárda sincs többé.

Pozsonyban, 1920-ban nem volt.

— Keríteni kellene valahonnan.

— De honnan?

— Bécsből — mondta valaki.

Bécsből... Milyen különösen hangzott ez a gondolat. Nemzetiszínű szalagot Bécsből... Bizony Bécsből, mert Magyarország a világ végén van, a pozsonyi kereskedőknek pedig nem szabad tartaniuk.

— De ki hozza át a határon? — hangzott fel innen is, onnan is az aggodalom.

— Majd a feleségem — morogta a sarokból az öreg Patzenhausler.

— De hogyan?

Az öreg közelebb lépett a diákokhoz s halálos komolysággal mondta:

— A kontyában.

— A kontyában? — kacagott fel egy rózsásarcú gyerkőc az asztal végén, de nyomban rá ijedten tapasztotta szájára a tenyerét.

A stangliban nem nevetett senki. A diákok komolyan fizettek, azután vették a kalapjukat és távoztak. A bor ott maradt az üvegekben. Ott maradt mellette az öreg Patzenhausler is. Ott maradt Patzenhauslerné is... De Patzenhauslerné kontya nem maradt ott. Az elment a diákokkal s velük együtt szétrepült még aznap este Pozsony egész észrendszerében.

— Pszt... Hallotta? — kérdezte másnap egyik pozsonyi a másiktól.

— Mit?

— Patzenhauslerné kontyát.

— Cstt... Hallottam — szólt megindulva a másik s egy kézszorítással pecsételte meg a karthausiak szövetségét.

És ez így ment úton-útfélen.

— Hallotta?

— Hallottam.

Mindenüvé jutott egy-egy szál haj Patzenhauslerné kontyából s annak bámulatos ereje volt. Bomlásnak indult barátságokat kötött össze láncnál szilárdabban, bizalmat öntött vékony hajszálerén át a kiábrándult emberekbe, derűs optimizmust eresztett alá a kihült szívek kráterébe. Elismerést és dicsőséget jelentett minden szála, mert Patzenhauslerné kontya egy nap alatt immár a nemzeti összetartozás szimbólumává nőtt Pozsonyban, akinek jutott belőle, büszkén rejtegette, akinek pedig nem jutott, az — anélkül, hogy az okát sejtette volna — jobban szégyelte magát a leforrázott kutyánál.

És nem hiába állott Patzenhauslerné kontya két karvastagságú fonatból, bizony elég erős volt ahhoz, hogy egy egész város titoktartását őrizze kifeszített húrjain.

Pedig soha annyi szó nem esett semmiféle városban, se égi, se földi csodáról, mint Pozsonyban, ezalatt a két hét alatt Patzenhauslerné kontyáról.

— Pszt. Hát elment már Bécske a konty?

— Cstt. Csak a jövő héten fog elmenni.

Nagyszerű, hát mégis elmegy. Ki hitte volna, hogy az öreg Patzenhausler feleségének ilyen nagyszerű kontya van.

Így folyt a beszéd reggeltől estig a Hegyi ligettől a Duna utcáig, hogy a következő héten még magasabbra hágjon Patzenhauslerné tekintélye.

— Gyerekek, megjött. Megjött Patzenhauslerné.

— Micsoda? Hát csakugyan megjött?

— Meg. Istenemre.

— És a kontyár is magával hozta?

— Magával ám. A vámőr-finánccok azt mondták neki, hogy már amelyik asszonynak ekkora kontya van, az nem csak, hogy a világért sem vágatná le, hanem inkább kétakkora kalapot csináltat magának.

Tehát megjött. Itt volt. Itt volt már Patzenhauslerné s vele együtt a történelmi konty, melyet éppen a finánccok bámultak meg legjobban Bécs és Pozsony között.

A diákság a készülődés vágyától égett.

Kiosztották a kokárdákat. Persze, csak a nagyobb diákoknak. "Alsó-

éves szekta" ne tűzzön magára ilyen veszedelmet. De egy másodosztályos kis gimnázista olyan kitartóan könyörgött az önképzőkörök vezető korifeusainak, hogy neki is juttassanak egy kokárdát, úgy ígérgette, hogy vigyázni fog magára s akkora könnyeket hullatott kérő tenyerébe, hogy az öregek odatűzték mellére a világ legnagyobb kitüntetését, a háromszínű szalagot. Vékony, sápadt fiúcska volt, nagy fekete szemekkel, melyeket a boldogság és dicsőség emberfeletti tűzzel sugároztak be. Ilyen lehetett Petőfi Sándor tizenkét éves korában. Még tizenkét év és talán nincs kora többé.

A diákság megindult a Petőfi-szobor felé. Csendesen, sápadtan, babérkoszorúsan. Mi vitte őket oda? A jó Isten tudja. De valami nagyobb erő, mint az élet, valami keményebb ököl, mint a halál. Valami, ami a fiatalságot és a rózsákat termi tavasszal. Óh Istenem, hát miért ne? Miért ne lehetne megkoszorúzni egy fehér márványszobrot? Nem vétett ez a szobor senkinek. Aztán deszkaköpönyegbe is takarták. Azt sem tudja, mi hova került. A szemben lévő házat sem látja. Hogy emlékeznék hát arra, hogy valamikor ő nézett innen lefelé, hazafelé a szélesen hömpölygő Duna édes lehelletű hullámai után. — A legszálasabb diák felállt a szobor deszkaalapzatára és beszélni kezdett. Hogy mit beszélt? Hm... Hát azt persze szép volna elmondani. De nem tudott arról számot adni senki a szobor körül. Ők csak annyit hallottak: Testvéreim. Magyar Ifjúság. — És a magyar ifjúság hallatára elkezdett hullani az eső a jelenlévők szeméből — sűrűbben és sebesebben, mint azon az emlékezetes márciusi napon. Hogy mit mondott a diák? Mindegy volt az, hogy mit mondott. Mondhatott volna akármit, azért mégis mindenki azt hallotta volna ki belőle: sírjatok. És sírtak a szónoklatában elakadt szónokkal együtt.

A kis másodéves úgy érezte, hogy ő itt a tömeg közepén nem lát semmit. Könnyes arccal kapaszkodott fel tehát egy lámpaoszlopra. Lábait keresztülvetette az oszlop létrafogó küllőin és nagyon csodálkozott, hogy idefent is csak annyit lát, mint odalent.

— A légionáriusok! — kiáltott most valaki.

Három szomorú perc telt el. Aztán üres lett a tér. Széttépett koszorúk, sárbataposott szallagok hevertek mindenütt és fent a lámpaoszlopon tágranyílt szemekkel gubbasztott a kis másodéves gimnazista.

Egy pillanatra valami futó rémület villant át a szemén, hogy őt itt hagyták. Megrándult, lekapta ruhájáról a kokárdát és odatartotta védelemnek fiatal élete elé.

— Lőjjétek le azt a verebet — ordította a parancsnok.

Puskák reccsentek, s a veréb lehullott. Kalimpálva fordult meg egyszer a levegőben, arcra borult és úgy maradt. Vékony, sápadt gyerekkezében a kokárdát szorongatta. A kokárda helyéről pedig keskeny piros szalag kígyózott elő, futott, futott előre s azután az egyszínű piros megcsókolta a háromszínű fehéret.

Nagy csend volt Pozsonyban. S mikor a katonaság kihirdette a városban, hogy temetésre se polgár, se diák nem mehet el, arra még nagyobb csend lett. A csend gigászi arányokat öltött. Összeszorított fogakkal feszegette a város falait, a föld némán reszketett alatta s hallani lehetett megmarkolt szívének dobogását.

Kis temetés volt, senki se ment a koporsó után.

És soha nagyobb temetést nem látott a négytornyos város, ott volt rajta egész Pozsony.

A sírhalmot jóformán meg sem lehetett találni.

De másnap már könnyen odatalált a vak is, mert egy virágpiramis állott fölötte.

És a virágok nem akartak a síron elhervadni.

Ha elhervadt az egyik, másikat hoztak helyette. Ha elhervadt a másik, új nőtt helyébe.

Az évek elhervadtak, lehullottak: de a virágok soha egy napra, egy órára se hervadtak el...

Van egy sír Pozsonyban...
Nagy sír, óriási sír és mindig virágos.
Vajjon ki fekszik benne?
Ki tudná most már megmondani?
Egy gyermek-e, vagy egy város?
Egy város-e, vagy egy ország?

* * *

Egy élő-e, vagy egy halott?...

AZ EGYHÁZ HÍREI

EGYESÜLT ÁLLAMOK

* A "Lutheran Church in America" egyházban folyó "Strength for Mission" elnevezésű országos gyűjtés mind külső-, mind belmissziói munka támogatására, melynek célösszege legalább 25, de remélhetőleg 40 millió dollár, február végéig 6 és félmillió dollárnyi megajánlást regisztrált. Jelenleg Ohio állam áll első helyen az egyházkerületek között.

* "Lutheran Church in America" egyházunk 9. biennális közgyűlését július 12—19 között Csikágóban tartják meg. A 687 delegátus több mint felerészben első alkalommal vesz részt országos közgyűlésen. A 344 lelkészi delegátus közül 4, míg a 343 világi közül 147 a nő.

* A Harris-féle véleménykutatás szerint 1977-ben a megkérdezettek 34%-a vélekedett bizalommal az intézményes egyházi életről (1976-ban csak 24%).

MAGYARORSZÁG

*** Meghalt dr. Kiss Jenő ny. ev. teol. professzor.**

*** Ikladon fennállásának 225. évfordulóját ünnepelte, Galgagután új gyülekezeti termet és korszerűsített lelkészlakást vett ünnepélyesen használatba az ev. gyülekezet.**

*** Dóka Zoltán hévízgyörki ev. lelkész írásában megjelent a Márk evangéliuma c. kommentárkötet.**

*** Megemlékeztek a nagy magyar reformátor, Bornemissza Péter "Ördögi kísértetek" c. könyve megjelenésének 400. évfordulójáról.**

*** A "Lelkipásztor" c. ev. lelkészi szakfolyóirat januári száma Weisz Jenő, jelenleg a schleswig-holsteini Heidében szolgáló, amerikai magyar evangélikus lelkésszel közölt interjút a külföldön élő magyarok szülőföldjükhöz való ragaszkodásának az ápolására vonatkozóan.**

*** Dr. Ottlyk Ernő ev. püspököt 60. születésnapja alkalmából "az állam és az egyház közötti jó viszony ápolása érdekében kifejtett eredményes munkássága elismeréseként" a Magyar Népköztársaság Zászlórendjével tüntették ki.**

SVÁJC

* Huszonnégy év után megszüntették az Evangélikus Világszövetség németül "Lutherische Rundschau", angolul "Lutheran World" címmel kiadott negyedévi folyóiratát. Úgy tervezik, hogy ezek helyébe időszakosan megjelenő dokumentációs közleményeket tesznek közzé. A jelzett folyóiratok megszüntetése világszerte hiányérzetet keltett és csalódást okozott.

* Valutáris problémák miatt felvetődött annak a lehetősége, hogy az Egyházak Világtanácsa központi ügyvezetése Genfből valamely más államba költöznék, ahol az idevágó költségek nem lennének olyan magasak.

FINNORSZÁG

* Törvényjavaslat készült, hogy megtiltsák a Szovjetunióba irányuló Biblia-csempészést.

TAMÁS

— János 20:19—29. —

A szentvárosi büszke palotáktól
Piros csókokkal búcsúzik a nap,
Majd elpihen a forgatagos utca
A szürke alkony palástja alatt.
Ezüst uszállyal száll a hold az égen,
Nyomában apró, fényes csillagok...
Csend, némaság. De kint a városvégen
Egy kis szobából fénysugár ragyog.

Ott benn, a hűvös, megsárgult falak közt
Vidám beszéd és nagy vita fakad.
Égő hitével, örvendő szivével
Együtt van a kis tanítványcsapat.
Alig pár napja, hogy egy csendes estén
Itt volt az Úrral szent találkozás
S azóta boldog örömtűz szemükben!
...Csak egy hiányzott közülük: 'Tamás!

"Igen. A Mester megjelent közöttünk!
— Beszélik néki most a nagy csodát —
"Békesség néktek!" — köszöntött a hangja
És megmutatta kezét, oldalát.
Mi láttuk az Ő sápadt, fehér arcát
És vértadózó öt sebe helyét!"...
Tamás csak áll ott, tágranyilt szemekkel,
Nem hisz szavukban, csóválja fejét.

Hiába kérik. Bizonyság a lelkük,
Amely azóta nyugodt, nem remeg...
Tamás szívére nem hat a beszédjük
S a könny sem, amely szemükből pereg.
Csak áll tünődve, hallgatag ajakkal,
De egyszer aztán kitör hirtelen:
"Hogy feltámadt a názáreti Jézus?
Ám mondhatjátok, de én nem hiszem!

Csak látomás volt!" — Szól s legyint kezével,
"Vagy álomképnek vagytok rabjai,
Mely elfogja a túlcsigázott lelket!
Engem nem lehet elámítani!
Míg meg nem látom átszegezett karját
És dárdanyéltől átvert oldalát,
S míg ujjaimmal nem nyúlok sebére,
Én nem hiszem szavatok igazát!

A Názáretit láttam megfeszítve!
A Názáreti nem él, mert halott!
Szűk kriptamélyben oszlik már a teste,
Óh, mit beszéltek ti balgatagok?"
...Így szól Tamás és kétkedő szavától
Visszhangzik még a szűkfalu terem...
De ím, egyszerre elakad a hangja...
Jézus, a Mester néz rá szelíden.

"Békesség néktek!" Halkan szól s felettük
Kitárja áldón szögverte kezét
És odatartja hitetlen Tamásnak
A vérhullató öt sebe helyét.
"Óh! Nem lehet, nem! Hiszen ez csak álom!"
Kiált Tamás és ina megremeg
S egy végtelennek tetsző néma percig
Megdöbben ő s a tanítványsereg.

De mégsem álom. Ím a Jézus karja
Sebébe mártja hitetlen kezét.
Tamás szívében önvád már a kétség
És összetörten hallja az Igét:
"Ne légy hitetlen többé, hanem hívő!"
Már könny is csillog fényes szemiben
És térdrehulló bizonyság a hangja:
"Hiszek én Uram és én Istenem!"

Zokog Tamás és véle mind a többi.
És Jézus szeme rajtuk megpihen.
Aztán csak halkan, hárfapanaszlással
Megfeddi Tamást atyás-szelíden:
"Tamás! A vérző sebhelyeket láttad,
De Mesteredben így kételkedél!
Óh! Boldogok, kik nem látnak, de hisznek!
S ki énbennem hisz, ha meghal is, él!"

* * *

Megtépettszívű, árva magyar lélek
Halld! Jézus szava könyörög feléd.
Teérted is hullt drága, piros vére.
Ragadd meg áldott, szentséges kezét!
Tanulj meg bízni, csillagokba nézni
S a hitetlenből légy hívő Tamás
És így imádkozz: Hiszem, hogy Tevéled
A halálból is van feltámadás!

Palotay Gyula

AUSZTRÁLIA

* A dél-ausztráliai Adelaideben működő Evangélikus Tanítóképző Kollégium fennállásának 10. évfordulóját ünnepelte. Ebben az időszakban — többek között — 89 elemi- és középiskolai tanító és 28 diakonissza szerzett oklevelet. A különféle levelező szaktanfolyamokon 200 hallgató nyert kiképzést.

NÉMETORSZÁG

* Ezévtől kezdődően egységesítik a tudományos célokat szolgáló görög Újszövetség eddig két kiadásban különbözött szövegét. Mind az Egyesült Bibliatársulatok, mind a Württembergi Bibliatársulat kiadványa megtartja ezután is sajátosságait (az utóbbi, mint az ún. Nestle-szöveg részletesebb lábjegyzeteket tartalmaz), de szövegbeni eltérésüket gondos kutatómunkával kiküszöbölték.

EGYESÜLT KIRÁLYSÁG

* Meghalt a skóciai Glasgowban W. Barclay ref. teol. professzor, a "Daily Study Bible" c. népszerű újszövetségi kommentársorozat szerzője.

ROMÁNIA (Erdély)

* Annak ellenére, hogy az erdélyi szászok és a bánáti svábok általában jobban vészelték át a II. világháború következményeit, mint a német kisebbségek egyéb csatlósállamokban, az a meggyőződés látszik kialakulni, hogy a romániai németek nemzetiségi életének a napjai, a kommunista kormányzat kérlelhetetlen románosító politikája folyamán, ugyancsak megvannak számlálva... s ez a sors vár mind a magyarságra, mind más nemzetiségekre is.

IZRAEL

* Karácsony után hozott törvény szerint büntetendő cselekményt követ el az, aki megvesztegetéssel kívánná izraeliták kitérését elérni, s az is, aki nem lelki előnyökért cseréli vallását. A pénzbírság 3200 dollárig terjed, a börtönbüntetés pedig öt évig.

NORVÉGIA

* Nagy port vert fel, hogy nemrégen egy süldő leányt démonűző szertartásoknak vetettek alá. A. Aarflot ev. püspök-prímás élesen elítélte, hogy ebben ev. lelkészek is résztvettek.

EGYIPTOM

* Úgy tartják, hogy a kopt-keresztyén B. Ghaly külügyminiszterré való kinevezésével A. Sadat államelnök a kopt egyház és a mohammedán államvallás közti feszültséget kívánta enyhíteni.

SZOVJETUNIÓ

* Az ázsiai részbe telepített német evangélikusok számára útban van a közel egy évvel ezelőtt engedélyezett, 5 ezer példányos Biblia-szállítmány. Érdekes, hogy kétezer példányt a Német Demokratikus Köztársaságban működő ev. nemzeti bizottság adományozhatott.

* A moszkvai amerikai kolónia protestáns lelkigondozói szolgálatát a következő évben W. Villaume volt Ohio-állambeli ev. lelkész látja el. Az amerikai evangélikusok, baptisták, anglikánok, metodisták és presbiteriánusok által közösen fenntartott lelkészi állásba kerülők felekezetek szerint követik egymást; így vált most sorossá ev. lelkész szolgálata.

Kárpátalja

* A Kárpátaljai Református Egyház vezetését Gencsy Béla püspöktől, ki kereken harminc évet szolgált főpásztorként, Forgon Pál, eddigi püspökhelyettes vette át.

CSEHSZLOVÁKIA (Felvidék)

* Az állam és a r.k. egyház közötti viszony rendezése folytán szervezeti módosításokat is foganatosítottak. Ezek közül talán a legjelentősebb, hogy a Felvidéken egy teljesen új főegyházmegyét létesítettek, s ezzel eltörölni igyekeztek a még a Magyarországhoz való tartozásból fennmaradt egyházmegyei beosztás nyomait. A kiegyezési irányzat ellenzői egyremásra válnak ki a szervezett egyházi életből és ún. alkalmi, azaz hivatalosan jóvá nem hagyott gyülekezetekben gyakorolják vallásukat hasonló gondolkozású papok vezetése alatt.

GÁNA

* A nagyobb keresztyén felekezetek, beleértve a római katolikusokat is, megállapodtak egymás keresztségi gyakorlatának a kölcsönös elismerésében, amennyiben a szentséget Krisztus rendelése szerint a Szentháromság nevében szolgáltatják ki.

SVÉDORSZÁG

* 1981-re várják, hogy az állam és az egyház viszonya módosul, amennyiben vonatkozó javaslatok törvényerőre emelkednek. Azt vették tervbe, hogy az (ev.) egyháznak nagyobb lesz az önkormányzata, de demokratikusabb is. Másfelől elválasztják az egyházi és polgári anyakönyvezést és az egyházi adó rendszerét is korszerűsítik. A kilátásba helyezett változásoknak sem állami, sem egyházi részről nincs számottevő ellenzéke.

KANADA

*Az evangélikusok képezik 300 ezres lélekszámmal a negyedik legnagyobb felekezetet; őket csupán a római katolikusok 9.4, az egyesült-egyházi hívek 2.1 és az anglikánok 1 milliós létszámú felekezete előzi meg.

Hírközlő: BERNHARDT BÉLA

Tavasz a temetőben

— János 20:11-18. —

Egy szomorú könnycsepp, egy mosolygó, felvillanó szempár, egy tündöklő emberi arc — ez a Húsvét!

Húsvét reggelén Jézus üres sírja mellett egy magányos asszony sír: Mária Magdaléna. Olyan elhagyatott, hogy majd megszakad a szíve. Mi lesz most vele?! Vége, vége mindennek! Pedig milyen jó volt már a bűneitől megszabadult, megszépült utat járni Jézussal, aki a tisztaság és a jóság soha nem ismert utain vezette hivő és imádkozó szívvel. És most újra egyedül maradt.

Aztán megszólítja Jézus. Az élő Jézus.

Csak egy szót mond neki. Csak a nevét mondja ki a régi kedves megszokott ismerős hangján: Mária!

És Mária szeme felragyog: van értelme mindennek! Érdemes élni! Nem vagyok egyedül. Tartozom Valakihez. Örökké velem van az én Uram!

És Húsvét reggelén egy lobogó hajú asszony tündöklő arca ragyog a tavaszi szélben. Mária viszi a hírt fáradt szívű tanítványoknak, hogy Jézus él, mert ő látta az Urat!

1.

E történet tükrében mindnyájan szembekerülünk az emberi szótár talán legszomorúbb szavával: egyedül...

Nem hiába olvassuk már a Biblia első lapjain Istennek ezt a mondatát: "Nem jó az embernek egyedül lenni..." Emberi utunk legnehezebb pillanatait idézi ez a szó: egyedül...

Egyedül a fájdalommal, szenvedéssel, csalódásokkal és nagy emberi próbákkal. Betegágyak lázálmait, nagy döntések tétova, tanácstalan küszöbét, mennyi bánattal hozza vissza elénk az emlékezés.

Húsvét nélkül milyen nehéz találkozni ezzel a szóval: egyedül.

Húsvét nélkül egyedül vagyunk a bűneinkkel.

Mennyi gondot és bajt okoznak nekünk azok a bűneink, amiket látunk és ó nagyon is jól ismerünk. Szörnyű szenvedélyeink, amiknek tüzét nem oltotta még el a fogadkozás. Gonosz gondolataink, amelyek néha-néha érthetetlenül végigszáguldanak a szívünk csendjén. Eltévesztett pillanatok, amik elrontották valahol az életünket.

Mennyi szomorúságot okoz nekünk magunknak az, ha másoknak okoztunk szomorúságot. Ki tudja végignézni azt a könnyet, amit miatta sírtak el és ki az, aki végig tudja nézni azt a bánatot, amit ő dobott a másik ember csendes arcába.

Húsvét nélkül egyedül vagyunk a Halállal.

Mária Magdaléna ezért sírt Húsvét reggelén, mert e g y e d ü l maradt...

2.

Nos, a Húsvét azzal kezdődik, hogy a hivő ember az élő Jézussal találkozik. — Nem a karácsonyi gyermekkel, nem a távoli, templomi Jézussal, hanem a diadalmas, a győző, a velem járó, élő Jézussal.

Amikor valakit az élő Jézus megszólít, először is azt mondja neki: nem vagy többé egyedül! Én a testvéred vagyok!

Aztán azt mondja: van értelme az életednek! Isten gyermeke vagy! Azért születtél, hogy itt valamit elvégezz. Valamit elmondj. Valamit megépíts.

Isten munkatársa vagy és Isten követe. Azért vagy itt, hogy rajtad és körülötted valami meglátszódjék Isten országából, Isten végtelen szeretetéből.

A napot azért adta az Isten, hogy világosság, tavasz és élet áradjon belőle szerte a világban. Isten napja vagy te is: családi otthonban, templomban, mezőn, vagy műhelyben.

Végül azt mondja Jézus: ne félj a haláltól, mert a halál csak gondolatjel, ami után még a Húsvét következik.

Húsvét a mi hitünk gyönyörű hídja: rajta megyünk át a halálból az életre.

* * *

A húsvéti történet befejező része a lobogó hajú Mária, a tanítvány Mária, aki viszi magával a húsvéti hírt: Jézus él és Vele én is élek!

A húsvéti történet a mi történetünk is. Hitünk a húsvéti hírt hordozza. Általa életünk nyugodt, munkánk vidám, szívünk tiszta és jó lesz, mert szabad hinnünk és szeretnünk az élő Jézust, Akivel határtalan az élet!

Friedrich Lajos

Féltő szeretet

Felette igen szomorú az én lelkem — mindhalálig. Máté 26:38a.

U r a m !

Milyen új arcodat látta az a három tanítvány, akit gyötrődésed helyére magaddal vittél az Olajfák-hegyén. Eddig nem láttak rajtad félelmet. Akkor sem, amikor ők kétségbeesve meredtek az elnyeléssel fenyegető háborgó vizekre. Te nyugodt voltál. A félelem egyetlen arcizmodat sem változtatta meg, amikor gyilkos szenvedélyű ellenségeid gyűrűjében álltál.

Ez egyszer volt csak ráírva arcodra a halálos szomorúság.

Sokszor kérdeztem ennek az okát. Nem a haláltól féltél. Nem magadat féltetted. Azt féltetted, amiért dolgoztál — Isten országát. És féltetted az embereket, a tieidet, üdvösségüket.

Ennyire egy voltál velünk, emberekkel! A félelmet is megosztottad velünk.

Uram!

Ne engedj elsiklanom szenvedéstörténeted e kis jelenete fölött. Sőt égesd bele elfelejthetetlenül a szívembe. És tanítsd meg általa a féltő szeretetre. Nem életem féltésére. Hanem annak a féltésére, ami ezen a földön szent, ami Isten ügye, amiért érdemes — szeretetből — meghalni.

(Útravaló)

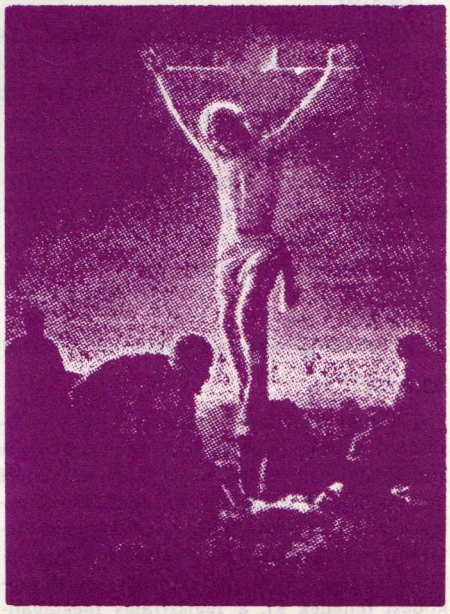

SECOND CLASS PUBLICATION.
POSTMASTER: SEND FORM 3579 TO
ERŐS VÁR
BOX 02148, CLEVELAND, OH 44102.

Árvaságomat is legyőzte!

Nem hagylak titeket árvákul. Eljövök tihozzátok.

(János 14:18.)

U r a m !

Húsvét számodra a győzelem napja volt. Világossá vált: Te megverted a bűnt, legyőzted a halált és új élet ajándékát hoztad mindazoknak, akik benned hisznek. Minden szavadra, tettedre, egész életedre menynyei Atyád a föltámadással adta meg "Ámen"-jét.

Tanítványaid ezt élték át Húsvétkor. Ezért lett számukra ez az ünnepek ünnepe. A szomorúságuk oszlott széjjel. Te közvetlenül Nagypéntek előtt vigasztalgattad őket ezzel az igéddel. Amikor árvaságuk mégis bekövetkezett, vigasztalanoknak érezték magukat. Igen! Húsvét nélkül visszahullottak volna — reménytelenül — a régi életbe. Emléked talán egyszer-egyszer fölragyogott volna előttük. De a halott emléke nem életerő! Árvaságukat csak Te oszlathattad el. Te kellettél nekik.

Uram!

Tudom, mi az árvaság. Tőled távol hullani. De — hála neked — ismerem a húsvéti örömöt is, amely az árvaság kínzó gyötrelmét föloldja. Hiszen itt vagy velem minden nap. Utat mutatsz. Vigasztalsz. Naponként megbocsátod bűnömet. Harcomban támogatsz. És hittel hiszem: a halálon is átvezetsz.

(Útravaló)

ARGENTÍNA

* A római katolikus egyházat kivéve valamennyi egyházi szervezetnek regisztráltatnia kell magát egy újabb, az egyházi működést megszigorítani látszó, törvényerejű kormányrendelet értelmében. "Olyan egyházi szervezetektől, melyek a közrendre káros, az állambiztonságra veszélyes és közerkölcsöket sértő működést fejtenek ki, a regisztrálás megtagadható", közli egy vonatkozó jelentés.

Mindennapi kenyér

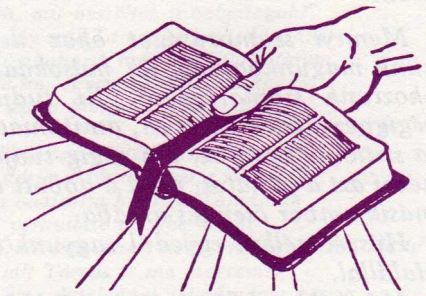

— Útmutató a Biblia olvasásához —

1978. MÁJUS HÓ

1. Mk 1:35-39. — Jn 14:27-31.
2. Kol 4:2-6. — Jn 15:1-8.
3. 1Tim 2:1-8. — Jn 15:9-15.
4. **Mennybemenetel.** Ef 1:16-23. — Lk 24:44-53.
5. Kol 1:18-23. — Jn 15:16-17.
6. Lk 18:1-8a. — Jn 15:18-21.

HÚSVÉT 7. VAS. — MÁJ. 7.
Heti ige: Zsolt 27:7

7. 1Pt 4:13-19. — Jn 17:1-11.
8. 5Móz 34:1-8. — Jn 15:22-27.
9. Lk 12:8-12. — Jn 16:1-4.
10. 1Kor 2:12-16. — Jn 16:5-11.
11. Jn 7:37-39. — Jn 16:12-15.
12. Ez 11:14-20. — Jn 16:16-24.
13. Ézs 41:17-20. — Jn 16:25-33.

PÜNKÖSD — MÁJ. 14.
Heti ige: Zak 4:6

14. **Pünkösdvasárnap.** Csel. 2:1-21. — Jn 20:19-23.
15. **Pünkösdhétfő.** Csel. 10:34a, 42-48a. — Zsolt 81:2-17.
16. Csel 2:42-47. — Jn 17:1-5.
17. Csel 3:1-21. — Jn 17:6-13.
18. Csel 4:8-21. — Jn 17:14-19.
19. Csel 4:23-31. — Jn 17:20-23.
20. Csel 8:14-25. — Jn 17:24-26.

PÜNKÖSD U. 1. VAS. — MÁJ. 21.
Heti ige: Ézs 6:3

21. **Szentháromság.** Rm 8:14-17. — Mt 28:16-20.
22. 5Móz 6:4-13. — Zsid 1:1-4.
23. Kol 2:1-7. — Zsid 1:5-14.
24. 2Kor 13:11-13. — Zsid 2:1-10.
25. 4Móz 6:22-27. — Zsid 2:11-18.
26. 1Kor 12:1-6. — Zsid 3:1-6.
27. Ez 1:4-6, 22-28. — Zsid 3:7-19.

PÜNKÖSD U. 2. VAS. — MÁJ. 28.
Heti ige: Lk 10:16

28. Rm 3:21-25a, 27-28. — Mt 7:21-29.
29. 2Pt 1:16a, 19-21. — Zsid 4:1-13.
30. Ez 2:1-7. — Zsid 4:14-5:10.
31. Csel 8:26-35. — Zsid 5:11-6:8.

Az erőnek, kitartásnak, önmegtagadásnak forrása: kapcsolatod az örök valósággal.

1978. JÚNIUS HÓ

1. Jer 8:8-11. — Zsid 6:9-20.
2. Ez 3:22-27. — Zsid 7:1-10.
3. Ézs 5:1-7. — Zsid 7:11-17.

PÜNKÖSD U. 3. VAS. — JÚN. 4.
Heti ige: Mt 11:28

4. Rm 4:18-25. — Mt 9:9-13.
5. Jn 4:4-14. — Zsid 7:18-28.
6. Jer 3:14-17. — Zsid 8:1-13.
7. Mt 11:25-30. — Zsid 9:1-10.
8. Lk 14:12-15. — Zsid 9:11-15.
9. 1Kor 1:20-25. — Zsid 9:16-28.
10. Jk 2:1-9. — Zsid 10:1-18.

PÜNKÖSD U. 4. VAS. — JÚN. 11.
Heti ige: Lk 19:10

11. Rm 5:6-11. — Mt 9:35-10:7.
12. Mk 2:13-17. — Zsid 10:19-25.
13. Lk 7:36-50. — Zsid 10:26-31.
14. Lk 15:11-32. — Zsid 10:32-39.
15. Rm 4:1-8. — Zsid 11:1-7.
16. Rm 5:1-11. — Zsid 11:8-22.
17. Ez 18:1-4, 21-24. — Zsid 11:23-31.

PÜNKÖSD U. 5. VAS. — JÚN. 18.
Heti ige: Gal 6:2

18. Rm 5:12-15. — Mt 10:26-33.
19. Jn 8:1-11. — Zsid 11:32-40.
20. 2Kor 2:5-11. — Zsid 12:1-11.
21. Mt 5:43-48. — Zsid 12:12-17.
22. Mt 18:15-20. — Zsid 12:18-24.
23. Csel 7:54-59. — Zsid 12:25-29.
24. Ézs 40:1-8. — Zsid 13:1-6.

PÜNKÖSD U. 6. VAS. — JÚN. 25.
Heti ige: Lk 9:62

25. Rm 6:2b-11. — Mt 10:34-42.
26. Lk 9:57b-62. — Zsid 13:7-14.
27. Fil 3:12-16. — Zsid 13:15-25.
28. Lk 9:51-57a. — 1Sám 1:1-20.
29. 2Tim 4:1-5. — 1Sám 1:21-28.
30. 1Ts 2:13-20. — 1Sám 2:1-11.

GYÜLEKEZETI HÍREK

BETHLEHEM — VEND

Lelkész: dr. Flisser Ferenc

Templom: 617 E. 4th St. — Lelkészlak: 609 E. 4th St. Tel.: (215) 867-2753. Vasárnapi istentiszteletek: de. 9:15-kor vend, 10:45-kor angol, kivéve minden hónap utolsó vasárnapját, mikor a 9:15-ös istentiszteletet magyar nyelven tartjuk.

Évi közgyűlésünk 1978-ra $69,650.00 összegben hagyta jóvá a költségvetést, mely több mint 7000 dollárral haladja meg az előző évit. Három évre újraválasztott presbiterek: Unger Wendellné, Kéry Ferenc, Wolfe Pál, Macsek János és Zelkó Lajos. — Április folyamán a WGPA rádióállomás minden vasárnap közvetíti templomunkból az angol istentiszteletet. Május 21-én, este 7 órakor — a gyülekezet történetében először — lelkész-szentelés lesz templomunkban. Gyülekezetünk fiát, Werley Jamest avatja lelkésszé az egyházkerület püspöke.